

Josef Bulant

Obrazy, kresby, grafika

Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě – 1973

Výstava v Oblastní galerii Vysočiny v Jihlavě, výtvarníka Josefa Bulanta, je uskutečněna k jeho významnému životnímu jubileu.

Josef BULANT se narodil 26. února 1923 v Jihlavě. To znamená, že se letošního roku dožívá 50 let. I když při této příležitosti si většinou rekapitulujeme své dění a svou tvorbu, není tato výstava retrospektivní, zahrnující celou jeho tvorbu, ale pouze určitou část, především šedesátá léta. Je tomu tak proto, že sám výtvarník se dívá na léta po absolvování školy roku 1953 – 1960, jako na léta hledání a vyzrávání svého výrazu a projevu v malbě i grafice.

Josef Bulant celý svůj život zasvětil výtvarnému umění. Zpočátku jako žák na státní grafické škole v Praze (1945–49) u profesorů Klíra a Beneše a potom na Akademii výtvarných umění (1949–53) u prof. Miloslava Holého a Bohuslava Slánského na škole restaurování malířské techniky a technologie. Po absolvování školy vrací se zpět do svého rodného města a na Vysočinu. Zde se věnuje krajinomalbě, především z okolí Jihlavy. Příroda z Vysočiny se stala základem jeho výtvarného, tvůrčího bytí. Z počátku maluje krajinu tradičně, jak ji známe z obrazů známých malířů Vysočiny Blažíčka nebo Jambora. Tento způsob malby jej ale neuspokojuje. Nechce svými obrazy vyjádřit pouze vnější nazíranou skutečnost, ale podstatu svého života, kterým žije se svou rodnou krajinou – Vysočinou. Josef Bulant dochází k syntéze svého hledání ke konci padesátých let a začátkem šedesátých let, kdy roku 1960 nastupuje jako odborný asistent výtvarné výchovy na Pedagogický institut v Jihlavě. Je to období, kdy pod rouškou modernosti se začíná v českém výtvarném umění podléhat módnosti a mnohdy prosazováno bez ohledu na kvalitu. I v tomto období zůstal věren realitě a výsadní postavení v jeho tvorbě má krajinomalba. Ve svém osobitém výrazu získával poučení především tam, kde cítil řád a zákonitost, což je pro něj základem umění, i když forma vyjádření může být různá.

Krajiny Josefa Bulanta se vymykají druhu krajinomalby, která obdivuje pouze zevní půvaby a krásu Vysočiny. Jeho oko se začalo vzněcovat krásou jednoduchých zákoutí, kolem kterých chodíme často nevíšimavě, aby je tvůrčím způsobem přetvořilo. Jde za vnější slupku přírody tak, aby charakterizoval jak charakter kraje i rozvinul svou imaginaci. Jeho krajiny jsou měkce laděny do jednoho tónu. Je to barva šedá která převládá v jeho obrazech. Není to náhodou. Vysočina není jen krása a plná souhra teplých a studených barev, je to také kraj podzimní melancholie a nostalgie. I když některé obrazy, jako např. Loukovský kostelík mají stopy kubistických postupů, nikoli ve stavbě, ale v rytmizaci obrazové plochy, jsou v podstatě lyrickými krajinami mlžného klidu, jsou poetickým portrétem krajiny, která přilákala již tolik malířů, aby ji zobrazili. Tím vytváří na svých obrazech novou, poetickou realitu opřenou o řadu vzpomínek a osobních prožitků, o uvědomění si bezprostředního vztahu člověka k zemi – k rodné Vysočině. Tím jeho obrazy oscilují mezi téměř abstraktním (Močál a mrak) a figurativním názorem, vycházejícím z tvůrčí fantasie i z emocionálního opojení skutečností.

Dílo Josefa Bulanta není ukončeno. Každý výtvarný, umělec je neustále v procesu hledání – vyjádření sebe sama. Výstava v Oblastní galerii Vysočiny zahrnuje období tvorby více jak deseti let. Ukazuje nám, že je to dílo provedené kultivovanou formou, která nepopírá život a skutečnost, jehož základem je objektivní realita, kterou umocňuje svým lyrickým způsobem.

- Ctimír LINHART